

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาพฤติกรรมรบกวนแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามการรับรู้ของตนเอง โดยมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 900 คน จากวิทยาลัยพลศึกษา 9 แห่ง ๆ ละ 100 คน คือ วิทยาลัยพลศึกษารุงเทพ วิทยาลัยพลศึกษาสุพรรณบุรี วิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาอุตรธานี วิทยาลัยพลศึกษาศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาชุมพร และวิทยาลัยพลศึกษา ยะลา กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย และกลุ่มที่มีได้ เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย กลุ่มละจำนวนเท่า ๆ กัน โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมรบกวนแสดงออกในนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาตามการรับรู้ ของตนเอง
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมรบกวนแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยและมีได้ เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมรบกวนแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ที่เป็นนักกีฬาประเภททีมและประเภทเดี่ยว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม เพื่อวัดความกล้าแสดงออก ชื่อ "แบบวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัย (The College Self-Expression Scale) ของจอห์น พี กาลาดี และคณะ และวงพิศกร ภูพันธ์ศรี เป็นผู้แปล และเรียบเรียงเป็นภาษาไทย แบบสอบถามนี้ วัดลักษณะหลายประการของพฤติกรรม รบกวนแสดงออก ทั้งความกล้าแสดงออก ทางบวก และทางลบ คำจำกัดความในลักษณะทั้งหมด ได้อธิบายไว้ในหน้า 10

การสอบแบบวัดเป็นแบบ ลิเคิร์ต (Likert format) 5 อันดับ (0 - 1 - 2 - 3 - 4 ในข้อความทางลบ และ 4 - 3 - 2 - 1 - 0 ในข้อความ ทางบวก) โดยในจำนวนแบบวัด 50 ข้อ นั้น แบ่งเป็นข้อความทางบวก 21 ข้อ และข้อความ ทางลบ 29 ข้อ มีคะแนนเต็มทั้งหมด 200 คะแนน แล้วแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมรบกวนแสดงออกระดับสูง พฤติกรรมรบกวนแสดงออกระดับกลาง และ

พฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับต่ำ โดยการนำค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน จากแบบวัดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แล้วแบ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับสูง คือ ผู้ที่โกคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย $+ 1$ S.D. กลุ่มที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับกลาง คือ กลุ่ม ผู้ที่คะแนนอยู่ในระหว่างค่า $- 1$ S.D. ถึง $+1$ S.D. และกลุ่มที่มีพฤติกรรมกล้าแสดง- ออกระดับต่ำ คือ กลุ่มที่มีคะแนนต่ำกว่า $- 1$ S.D. แล้วจึงนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. นักศึกษาวิทยาลัยพณิชยการ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับสูงร้อยละ 14.00 (N= 900) มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับกลางร้อยละ 72.67 และมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับต่ำ ร้อยละ 13.33 (จากตารางที่ 6) เมื่อแยกแยะวิทยาลัยพณิชยการพบว่า นักศึกษาวิทยาลัย- พณิชยการกรุงเทพฯ และนักศึกษาระดับพณิชยการเชียงใหม่ มีจำนวนผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก สูง จำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 15.88 ส่วนนักศึกษาระดับพณิชยการที่มีจำนวนผู้มีพฤติกรรม- กล้าแสดงออกระดับสูงน้อยที่สุด คือ นักศึกษาจากวิทยาลัยพณิชยการชุมพร และวิทยาลัยพณิชยการยะลา มีจำนวนร้อยละ 4.77 ในกลุ่มนักศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับกลางนั้น นักศึกษาวิทยาลัย พณิชยการชุมพร มีจำนวนนักศึกษามากที่สุด คือ ร้อยละ 13.14 (ตารางที่ 3)

จากการพิจารณาคำขจัดนิมิตชนิดของพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาระดับ- พณิชยการพบว่า ในกลุ่มผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับสูงนั้น มีความขจัดนิมิตชนิดคณขางต่ำ มีการกระจายของคะแนนคณขางสูง ($\bar{X}= 121.74, S.D.= 7.08$ จากตารางที่ 6) และในกลุ่มผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับกลาง และระดับต่ำก็เช่นเดียว ($\bar{X}= 99.88, S.D. = 6.99$ และ $\bar{X} = 78.23, S.D. = 5.68$ จากลำดับ) เหตุที่นักศึกษาระดับ- พณิชยการมีระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกคณขางต่ำเช่นนี้ อาจอธิบายได้ว่า น่าจะมาจาก ลักษณะสังคมไทยเป็นสังคมสังคมนิยมอำนาจไม่เอื้ออำนวยต่อการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออก และ การกล้าแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกอาจให้ผลร้ายมากกว่าผลดี ดังที่ วีรบุรุษ วิเชียรโชติ (2513 : 35 - 42) ให้อธิบายเป็นสังคมแบบไมคริสมัสนันท์ (Affiliation Society) ซึ่งแมคเคลลีแดนดี กล่าวว่าเป็นลักษณะสังคมที่ต่างจากสังคมสัมฤทธิ์สัมพันท์ (Achieving Society) กล่าวคือ สังคมแบบไมคริสมัสนันท์มีลักษณะเคร่งครัดต่อประเพณี เคารพขนานาน ไม่กล้าต่อกรโต้แย้ง หรือแสดงความรู้สึกที่แท้จริง เพราะมีความเกรงใจ (Mc Clelland 1971 : 1 - 2) นอกจากนี้ประเพณีที่สั่งสอนกันมาแต่อดีตมุ่งไปในระบบขนานาน คือ มุ่งให้

บุครซิกา เชื่อถือตัวบุคคลมากกว่าหลักการ การดำเนินชีวิตประจำวันในครอบครัว หรือสังคม จึงเป็นไปได้ในลักษณะที่ว่า ผู้คอยอาวุโสถูกเลี้ยงดูให้ไม่กล้าโต้แย้งผู้ปกครอง ครูอาจารย์แม้จะมีเหตุผลก็ตาม (แสวง ศรีเมฆารัตน์ 2513 : 10)

นอกจากนี้ จากการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา พ.ศ.2525 พบว่า มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตครูที่มีลักษณะทั้งสิ้นรวม 9 ประการ เป็นที่น่าสังเกตว่า จุดมุ่งหมายทั้ง 9 ประการนั้น ไม่มีข้อใดที่ส่งเสริมสนับสนุนให้นักศึกษาศึกษา มีการพัฒนาเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเห็นได้ชัดเลยเป็นเพียงกล่าวไว้ในข้อที่ 5 ว่า "ไม่เป็นผู้มีนิสัยที่ยึดส่งเสริมสุขภาพร่างกายและจิต ทั้งในส่วนตัว และส่วนรวม ตลอดจนมีน้ำใจเป็นนักกีฬา" (เอกสารคำอธิบายรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พลศึกษา และสุขศึกษา 2525 : 1 - 2) จึงอาจกล่าวได้ว่า เป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ให้นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในระดับต่ำ

2. จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามการรับรู้ของตนเองในนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย และมีได้เป็นนักกีฬาร่างกายตัวแทนวิทยาลัย โดยใช้โครสแควร์ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 10) การไม่พบความแตกต่างของพฤติกรรมกล้าแสดงออก นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา 2 กลุ่มนี้ อาจเป็นเพราะสาเหตุหลายประการ ประการแรก อาจเป็นเพราะวิธีการศึกษาของนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยของแต่ละวิทยาลัยพลศึกษาในศึกษาทุกประเภทนั้น มิได้เน้นถึงลักษณะบุคลิกภาพใดๆ โดยเฉพาะ มิได้เน้นถึงพฤติกรรมกล้าแสดงออกเลย การคัดเลือกนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยแต่ละวิทยาลัยพลศึกษานั้น มักจะเน้นทักษะและความสามารถในเชิงกีฬาแต่ละประเภท เช่น ความชำนาญ ความเร็ว เป็นส่วนใหญ่ ประการที่สอง ระบบการฝึกซ้อมที่เป็นระเบียบและแผนตายตัวในการฝึกกลุ่มนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย อาจเป็นสาเหตุของการสะท้อนกลับความคิดสร้างสรรค์ และรวมถึงพฤติกรรมกล้าแสดงออกได้ และอาจทำให้นักกีฬาไม่มีความคิดเกี่ยวกับตนเองจากการเป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยสูงกว่าเลยมีมีนักกีฬาสมัครของคณาจารย์ของ อิมลาฮิม และ เมอร์สัน (Iblahim & Morrison 1970 : 83 - 79) ทางด้านความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพนั้น ก็มักเป็นไปได้อย่างเข้มงวด กล่าวคือ ในฐานะของผู้นำนั้น โภภหรือผู้ฝึกจะมีความเชื่อในด้านระเบียบวินัยสูงเข้มงวดรัดกุม มีการวางอำนาจสูง และต้องการความสำเร็จสูง (Tutko & Richards 1971 : 31) ประการที่สาม สาเหตุที่ทำให้ นักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย และผู้มีใจรักกีฬาร่างกายตัวแทนวิทยาลัย ไม่มีความแตกต่างกันทางด้าน

พฤติกรรมกลาแสดงออก อาจเป็นเพราะกลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีไคเป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย มิไคมีความน้อยเนื้อต่ำใจในการที่มีไคเป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย แต่อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบผลการเรียนของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม แล้วพบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีไคเป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย มีระดับของผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดูปเอริง, ๕๕๓เฟอร์, เคอช และ เซนเกล ที่พบว่า ผู้มีพรสวรรค์ทางการเรียนของนักกีฬายูนิในระดับต่ำกว่ากลุ่มที่มีไคนักกีฬา (Spring 1942 : 135 - 165, Sluher 1954 : 539 - 545, Keogh 1955 . 438 - 445, Schendel 1965 . 52 -) ประการสุดท้าย สาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันในด้านพฤติกรรมกลาแสดงออกอาจเป็นเพราะนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาทั้งสองกลุ่ม มีโอกาสในการฝึกฝนทักษะบางกีฬา และแข่งขันกีฬาด้วยกันเสมอ ๆ ไครวมกิจกรรมทางกีฬาไม่ต่างกันมากนัก ทำให้มีโอกาสดีกการแสดงออกในระดับที่ใกล้เคียงกัน จึงไม่สามารถพบความแตกต่างในพฤติกรรมกลาแสดงออกในนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย และมีไคเป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยดังกล่าว อย่างไรก็ตามงานวิจัยในต่างประเทศพบว่า มีความแตกต่างทางลักษณะบุคลิกภาพบางประการระหว่างนักกีฬา และผู้มีไคนักกีฬา เช่น ระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาต่ำกว่าผู้มีไคนักกีฬา (Booth 1957 : 37, Johnson et al. 1954 : 484 - 485) และนักกีฬามีทัศนคติทางบวกเกี่ยวกับตนเองสูงกว่าผู้มีไคนักกีฬา (Snyder & Kivlin 1975 : 191 - 199) ทางด้านการปรับตัวทางสังคมพบว่า ผู้มีพรสวรรค์ทางกีฬาสูง จะมีการปรับตัวทางสังคมไคดีกว่าผู้มีพรสวรรค์ทางกีฬาค่า (Biddulph 1954 : 1) อย่างไรก็ตามผลของงานวิจัยในต่างประเทศอาจแตกต่างจากผลการวิจัยในประเทศไทย ด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรมและระบบสังคมที่ต่างกัน กล่าวคือ สังคมไทยเป็นสังคมแบบไม่ตรีสัมพันธ์ และสังคมตะวันตกเป็นสังคมแบบสัมพันธ์สัมพันธ์ (วิริยะท วิเชียรโงกิจ 2513 . 35 - 42) จึงได้แสดงงานวิจัยข้างต้น

3. จากผลของการเปรียบเทียบพฤติกรรมกลาแสดงออกตามการรับรู้ของตนเองในกลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยประเภททีม และประเภทเดี่ยวพบว่า ไม่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญ (ตารางที่ 11) อาจมีสาเหตุจากกระบวนการฝึกซ้อม ที่เป็นระเบียบแบบแผนดังกล่าวแล้วในประการที่ 2 โดยทั้งนักกีฬาประเภททีม และนักกีฬาประเภทเดี่ยว ต่างอยู่ในระบบการฝึกที่อยู่ในแนวเดียวกัน โดยทั่วไปแล้วนักกีฬาทุกประเภทจะมีโปรแกรมการฝึกซ้อมเป็นระยะ ๆ ตลอดปี นักกีฬาไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลง

แก้ไขความใจได้ ทั้งในกลุ่มนักกีฬาประเภททีม และประเภทเดี่ยวเหมือน ๆ กัน อาจเป็น
 สาเหตุทำให้นักกีฬาทั้ง 2 ประเภท ไม่มีความแตกต่างกันในด้านพฤติกรรมกล้ามเนื้อแสดงออก
 ดังกล่าว นอกจากนี้จากงานวิจัยพบว่า แม้แต่ทางด้านบุคลิกภาพทางด้านลักษณะระหว่างนักกีฬา
 แบบบอล กับนักกีฬาเทนนิส ก็พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (Singer
 1969 : 502) โดยทั่วไปสมมติฐานว่าการเล่นกีฬาประเภททีมเป็นการพัฒนามุขยสัมพันธ์
 ในกลุ่ม เป็นการช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้ให้คะแนน และเพื่อนแอกว้า (Bucher
 Koening & Barnhard 1970 : 75 - 76) เป็นกีฬาประเภทหนึ่งของอาศัยความ
 ร่วมมือร่วมใจ การประสานงานในกลุ่มสูง (เจดีย์ว จุฬานะ 2524 : 8) ซึ่งลักษณะ
 เหล่านี้ อาจมีใ้ช่วยพัฒนาพฤติกรรมกล้ามเนื้อแสดงออกให้นักกีฬาประเภททีมแต่อย่างใด จึง
 ทำให้ไม่พบความแตกต่างทางด้านพฤติกรรมกล้ามเนื้อแสดงออกจากทั้งสองกลุ่มดังกล่าว

